

Новият председател

Доиде най-после Димитровденъ. Вачо предаде биволитъ на чорбаджията си и на другия денъ нарами торбичката съ вехтитъ книжки, та на училището. Бъше тихъ есененъ денъ. Отъ стаитъ долиташе шумъ. Той се изкачи въ коридорчето, повъртъ се, па току откряна вратата на тѣхното отдѣление. Децата бѣха се струпали край новия учителъ и викаха колкото ги гласъ държи:

— Азъ да бжда учителю, председателъ, азъ, азъ. . .

Вачо постоя смутено до вратата и тръгна къмъ чиноветъ. Учителтъ го зърна, махна на децата да млъкнатъ и се обърна къмъ него:

— Ти какво, бе. . . кой бѣше ти?

— Вачо, учителю.

— Дето го затваряха лѣтосъ въ общината, — зашушнаха децата, — дето краде дини. . .

— Пшшт, стига! — срѣза ги учителтъ съ погледъ и пакъ така меко се обърна къмъ него. — Знамя. Вачо Лишковъ. . . дето отсѣтствува, да. Е кжде бѣше до-сега?

— Съ биволитъ, учителю, бѣхъ ценень.

— Аха, — поклати глава учителтъ, огледа го въ изпокъсанитъ дрешки и му кимна къмъ чиноветъ — ха седни си сега. И вече нѣма нито единъ денъ да отсѣтствуващъ. . . и ще бждешъ примѣренъ ученикъ, чу ли?

— Чухъ, учителю, — отдѣхна си Вачо и полетѣ съ усмивка право

къмъ задния чинъ. Съ усмивка го посрещнаха и другаритъ му — Дачо, Цено, Митко. Дръпнаха се и го туриха по срѣдата.

— Седнете сега и вие, — кимна учителтъ и на другитъ ученици, спрѣ се на масата, като по-рано, и почна пакъ: — Сега значи ще трѣбва да си изберемъ новъ председателъ на дружеството.

— Азъ учителю, — рипна Младенчо, най-силниятъ ученикъ.

— Е, все ти. . . навсѣкжде все ти, — нека пкъ другъ нѣкой, — заизгледва учителтъ другитъ деца, нѣкой тѣй всички да го слушатъ. . . самъ да прави добро на хората.

— Нека азъ, учителю, — моли се малката Цвѣтанка.

— Азъ, азъ. . . — скараха се децата и стаята пакъ гръмна.

Само Вачо стои на задния чинъ, гледа, слуша и е като въ мъгла. По едно време извърна глава къмъ прозореца. Вънъ препичаше меко слънчице. Слабъ вѣтрець полюшваше дърветата. Две момченца сби-